

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ο Μητροπολίτης Αττικής και Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ
Αριθμός φύλλου 275

16 Απριλίου 2010

Τό έρειπωμένο ανάκτορο

ά μέ στιγματίζατε καθυστερημένο ή θά μέ χαρακτηρίζατε άνεδαφικό, άν διατύπωνα τήν άποψη, πώς τό ανάκτορο τής έγκάρδιας προσέγγισης καί τής όλόψυχης άφοσίωσης είναι τό ζεστό οίκογενειακό σπίτι; Θά μέ άπορρίπτατε, άν σās κατέθετα, ως άποκλειστικό συμπέρασμα πολυεπίπεδης μελέτης καί μακράς προσωπικής έμπειρίας, τή μαρτυρία, ότι οί κύριοι, χαρισματικοί οίκοδόμοι καί-ταυτόχρονα-δυναμικοί στηλοβάτες τής κοινωνίας τής αγάπης είναι οί δυσό ύπάρξεις, πού άποφασίζουν νά ένώσουν τίς δυσό φλεγόμενες νεανικές τους καρδιές σέ μία καί νά συντονίσουν τά όράματά τους καί τούς άγώνες τους στη «διά βίου παντός» συμπορεία καί συνάθληση;

Η άτέλειωτη, παγκόσμια ιστορική έγγραφη, μέ τό φόρτο του ύλικού της, περνάει από άνοιχτές ή κλειστές συστάδες κοινωνικής διαμόρφωσης, άποτυπώνει κλιμακωτές έξελίξεις,

ζυγίζει τά βαθειά πιστεύματα ή τά έποχιακά ιδεολογήματα, φωτογραφίζει καί αναλύει τίς συμπεριφορές καί αποθέτει τόν πλούτο-δίχως τήν απαίτηση τής ανέλεγκτης αποδοχής-στόν εύσυνείδητο ώριμο μελετητή καί στο σφριγηλό, έναγώνιο έξερευνητή του περιβάλλοντός του, πού αναζητάει τήν κοινωνία τής ζεστασιάς, τής άνυστερόβουλης έμπιστοσύνης καί τής άδιατάρακτης αγάπης. Αύτός ό ιστορικός πλούτος βεβαιώνει, μέ σφραγίδα άπολυτότητας καί ύπογράφει μέ σταθερό χέρι ύπευθυνότητας, ότι ή οίκογενειακή έστία είναι ή κοιτίδα τής αγάπης.

Η άπογοήτευση ένοκύπτει, σάν καταιγίδα, από τή στιγμή, πού ό όποιοσδήποτε από μās, θέλοντας νά τσεκάρει προσωπικά τή μαρτυρία τής ιστορίας, θά βρεί τό κουράγιο νά περπατήσει, έρευνητικά, στίς κατάφωτες λεωφόρους του σύγχρονου πολιτισμού μας καί νά έπισκεφτεί-ένα πρός ένα-τά άνάκτορα τής έγκάρδιας κοινωνίας καί τής οίκογενειακής εύτυχίας. Ό τρόμος θά τόν αφήσει άναυδο. Τά πολλά, τά περισσότερα στέγαστρα τής οίκογενειακής αλληλοπεριχώρησης, θά τά ανακαλύψει χτυπημένα καί έρειπωμένα. Απομεινάρια όνείρων, πού δέ χάρηκαν τήν έπαλήθευσή τους. Μουσεία τής σύγχρονης, άρτίας καί καλαίσθητης, οίκοδομικής τέχνης, αλλά-στήν πραγματικότητα-άποθηκευτικούς χώρους τής αντιπαλότητας καί του μίσους.

Πρόσφατη στατιστική δημοσίευση μās έδωσε τό στίγμα, ότι στή μικρή, τήν αγαπημένη μας πατρίδα, δηλώνονται 60.000 γάμοι τό χρόνο καί 15.000 διαζύγια. Τά έξήντα χιλιάδες ζευγάρια, άνθοστόλιστα καί γελαστά, άνεβαίνουν τά σκαλοπάτια τής εύτυχίας. Καί, κατά τόν ίδιο χρόνο, οί δεκαπέντε χιλιάδες τών ζευγαριών, κλείνουν, όργισμένα, τίς πόρτες τής εύτυχίας τους καί αφήνονται στο σκοτάδι τής βαρειάς κατάθλιψης καί στο θολό όρίζοντα τής άβεβαιότητας. Πίσω τους, τόν έπόμενο χρόνο, θά περπατήσει ή διάδοχη λεγεώνα τών τραγικών θυμάτων τής σύγχρονης πνευματικής άποσύνθεσης καί τό βαρύ κλίμα θά φορτιστεί περισσότερο.

Η τραγικότητα καταντάει άφόρητα πνιγηρή, όταν ξεφυλλίζει Ηκανείς τά ντοκουμέντα καί τίς δημοσιογραφικές έπισημάνσεις

καί ὅταν βάζει αὐτί νά πιάσει τά κουτσομπολιά τῶν τηλεοπτικῶν παραθύρων ἢ τῶν κοσμικῶν σαλονιῶν. Τότε, δίχως νά παραβιάσει τίς κλειστές πόρτες τῆς οἰκογενειακῆς περιπέτειας, μαθαίνει, ὅτι σέ πολλά νοικοκυριά-ἔστω καί ἂν δέ δηλώνουν διαλυμένα-ἔχουν ραγίσει τά στηρίγματα τῆς ἀφοσίωσης. Τήν καθημερινότητα τήν ποτίζει καί τή δηλητηριάζει ἡ ὑποψία τῆς συζυγικῆς ἀπιστίας. Καί οἱ προσδοκίες, πού ἔφεραν τούς δυό συζύγους στή στέγη τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, κυριολεκτικά προδώθηκαν. Τό «σήμερα» εἶναι ἐφιαλτικό. Καί τό «αὔριο» αἶνιγμα.

Τό σύγχρονο σύνθημα, πού ἔπρεπε, ὡς λυτρωτικό εὔρημα, στίς προβληματισμένες κοινωνίες μας, εἶναι ἡ εὐχέρεια ἀλλαγῆς τοῦ συζυγικοῦ συντρόφου. Τό δικαίωμα ἐγκατάλειψης τῆς ἐρειπωμένης στέγης καί ἀνοικοδόμησης νέας, λαμπρότερης καί ἀσφαλέστερης ἐστίας τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας. Ἡ διαλεκτική καί τό σλόγκαν, πού δρομολογοῦν τήν ἀλλαγῇ, εἶναι γνωστό: Ἀπό τή στιγμή, πού ἡ πρώτη συμβίωση ἀποδεικνύεται ἀτελέσφορη, πνικτική καί ἀφόρητη, γιατί νά μήν τολμήσει ὁ ἀδικημένος τήν ἀπόδραση καί γιατί νά μή σκύψει σέ ἄλλη καρδιά, πού ὑπόσχεται ἀφοσίωση καί προσφέρεται σέ συνοδοιπορία; Οἱ διαφημίσεις τῆς ἄκρατης ἐλευθερίας καί τά καινοφανῆ σχήματα τῆς «ἐλεύθερης συμβίωσης» ἐπηρεάζουν εὐρύτατες μάζες καί τίς συνωθοῦν στά γήπεδα τῶν διαδοχικῶν ἐπιλογῶν καί τῶν πρόσκαιρων συνοικήσεων, πού ἐπιλέγονται, ὡς ἐπιθέματα, ἱαματικά τῆς προηγούμενης, μεγάλης πληγῆς, ἀλλά βιώνονται, ὡς παράτολμα πηδήματα στό χαοτικό σκοτάδι.

Αὐτά τά στοιχεῖα μᾶς δίνει ἡ διαταραγμένη καθημερινότητα. Ἡ ἀναστροφή μας μέ τά πρόσωπα τῆς οἰκογενειακῆς συμβίωσης καί τῆς ἀγαπητικῆς οἰκειότητος. Καί τό ἄνοιγμα στό φιλικό μας περίγυρο. Ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης παραμένει αἶτημα ψυχῆς, ἀδιάψευστο καί ἀνυποχώρητο. Φυτεμένο στά βάθη τῆς ψυχῆς μας ἀπό τό Δημιουργό καί Πατέρα μας, ἀπό τό Θεό, πού εἶναι τό α καί τό ω τῆς Ἀγάπης. Καί ἐμεῖς, ἀλόγιστα, ἐκφυλίζουμε τήν ὑπαρξή μας, πού εἶναι τό λαμπρό καί δυναμικό ἀνάκτορο τῆς ἀγάπης καί τή μεταπλάθουμε σέ ἀξιοθρήνητο ἐρείπιο.

«Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα» (α)

ἐ πόνου ψυχῆς δανείζομαι τό βαθύ στεναγμό τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, γιά νά περιγράψω καί νά ἀποτιμήσω τή σύγχρονη ἐκκλησιαστική μας ἀποδιοργάνωση. Ἐκεῖνος, «*ποιμενικός αὐλός τῆς Θεολογίας*» καί ὑπηρέτης τῆς γνήσιας ἀποστολικότητος, βρέθηκε, ἀπρόσμενα, στή θύελλα τῶν ἀνταγωνισμῶν, στό κλίμα τῆς ἐξημμένης ἐμπάθειας, στόν κυκλώνα τοῦ μίσους, στό σκοταδισμό καί στήν ἐπιθετικότητα τῶν σφετεριστῶν τοῦ ἀρχιερατικοῦ ὑπουργήματος, τῶν «*μηδέ τράπεζαν μυστικῆν δεδοκότων*». Κουρασμένος, τάλαιπωρημένος καί βαθειά θλιμμένος μοιράζεται τήν ὀδύνη του μέ τό φίλο του Φιλάγριο: «*...τά τῶν φίλων ἄπιστα, τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα. ἔρει τά καλά, γυμνά τά κακά...*». Ἡ πιστότητα τῆς φιλίας τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας ἔχει διαρραγεῖ. Οἱ συμπεριφορές τῶν φίλων ἐκφράζουν ἐπιπολαιότητα καί δολιότητα. Καί ἡ Ἐκκλησία, ἡ τιμημένη

Σύναξη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, παραμένει ἀποίμαντη καί ἀκυβέρνητη.

Ἐμπειρίες ἀπογοήτευσης καί αἰσθήματα βαθειᾶς ὀδύνης, βιώνει, τούτη τήν περίοδο καί τό πλήρωμα τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας μας. Πρίν δυό χρόνια, εἶχε συνοδεύσει, μέ ἐλπίδες καί μέ προσευχές, τόν «ἀπό Θηβῶν» Ἱερώνυμο στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Μέ τήν ἐντολή καί τήν προσδοκία νά περπατήσει στά ἴχνη τῶν Πατέρων μας. Στά χαράγματα τοῦ κρυστάλλινου ἥθους τους. Καί στίς προδιαγραφές τῶν Ἱερῶν Κανόνων τους, πού τοὺς ὀριοθέτησαν καί τοὺς ψήφισαν, σέ Οἰκουμενικές Συνοδικές Συνελεύσεις, ὡς τόν κώδικα χαρισματικῆς ἀνάπτυξης τῆς ποιμαντικῆς διακονίας καί ἀποτελεσματικῆς ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων καί τῶν δυσχερειῶν, πού παρεισάγει ἡ ἄστατη ἐπικαιρότητα. Καί σήμερα, δυό μόλις χρόνια μετά τήν ὁμόθυμη δοξολογική λιτανεία πρὸς τόν Καθεδρικό Ναό τῶν Ἀθηνῶν, διακρίνει νά σβήνει, στόν ὀρίζοντα,

ή άχνή άκτίνα τής έλπίδας καί τό πυχτό σκοτάδι τής παρακμής νά πνίγει τά όράματα καί νά άλλοτριώνει τήν ιστορία.

Άνήσυχοι καί προβληματισμένοι-όλοι όσοι έπεξεργαζόμαστε τήν έκκλησιαστική έπικαιρότητα-έλευθερώνουμε τό στεναγμό μας. Ξεχύνουμε, μπροστά στό Σταυρωμένο Κύριο, τόν πόνο μας. Ίκετεύουμε μέ πάθος. Άπλώνουμε τά χέρια νά στηριχτοϋμε στην άπειρη θεϊκή Άγάπη. Καί, τότε, περνάμε στην άλλη όψη τής ζωής καί τής ιστορίας. Στή διπλή, άποκαλυπτική μαρτυρία καί, παράλληλα, στην άμεση, προσωπική έμπειρία, ότι «*ό κόσμος όλος έν τω πονηρῷ κείται*» (Α΄ Ιωάν. ε΄ 19) καί «*ότι πᾶσα δόσις άγαθή καί πᾶν δώρημα τέλειον άνωθεν έστί καταβαΐνον, από τοϋ πατρός τών φώτων*».

Άν έπιχειρήσει κανείς νά συνοψίσει τόν όργανωτικό καί τόν ποιμαντικό μόχθο, πού όραματίστηκε καί έπωμίστηκε ό σημερινός Άρχιεπίσκοπος, κατά τή διετία τής άναπαυσής του στόν προεδρικό Συνοδικό θρόνο, δέ θά τόν βρεΐ νά υπερβαίνει τή μηδενική διάσταση. Θά συναντήσει, μπροστά του, μιά τραγική πλαδαρότητα. Μιά άμήχανη, παγερή σιωπή. Μιά κρυφή, ύποπτη, «μή άνακοινώσιμη» καί, ταυτόχρονα, άκαρπη διασύνδεση μέ τήν έλίτ τής έκκλησιαστικής διαφθοράς. Μιά τραγική φοβία δυναμικής επέμβασης στίς έστίες τής

«φιλοχρηματίας» καί τής «φιληδονίας», πού χρεώνονται τό διασυρμό καί τή διαπόμπευση τής άρχιερατικής άξιοπρέπειας. Μιά, συνολική, άκαρπία, έλλειψη όδηγητικοϋ φωτός καί έλλειψη άγαπητικής ζεστασιάς, πού βιώνεται ως «*ξύλον δαυλοϋ καπνίζομένου*» (Ήσαΐου ζ΄ 4).

Καί άν, ό άνήσυχος βλαστός τής έκκλησιαστικής άμπέλου δέν πείθεται μέ τήν περιρρέουσα έκτίμηση τοϋ άρχιεπισκοπικοϋ έργου, άς άνατρέξει στά έπίσημα, γραπτά ντοκουμέντα. Άς βρεΐ τό κουράγιο νά ξεφυλλίσει τό μηνιαίο περιοδικό «Έκκλησία», πού είναι τό έπίσημο δημοσιογραφικό βήμα τής έκκλησιαστικής διοίκησης. Έκεΐ θά πάρει πληροφορίες καί γεύσεις αύτής τής παγερής άπραξίας. Στίς πυκνές σελίδες του, άλλοι έκκλησιαστικοί παράγοντες φιλοτιμούνται νά καταχωρίσουν τό δηνάριο τοϋ μόχθου τους ή τό στεναγμό τοϋ προβληματισμοϋ τους. Ό Ίερώνυμος, μακάριος ή, άκριβέστερα, μακαριώτατος στην άπόλαυση τής άβουλίας του καί τής άπραξίας του, δέν έχει τίποτα νά άνακοινώσει στην παρεμβολή τής έλληνικής Έκκλησίας. Καί δέν εμφανίζεται νά άγωνιά, κοντά στό ποίμνιό του καί μαζί μέ τό ποίμνιό του, στό άντίκρουσμα τών πνευματικών έρειπίων, πού κατά τούς έσχατους καιρούς έχει σωρεύσει ή έπιπόλαιη, άθεϊστική προπαγάνδα.

Έξ ίσου παγερή ή έμφάνιση τοϋ προκαθήμενου Ίερώνυμου στίς

σελίδες καί στά παράθυρα τῆς καθημερινῆς ἐνημέρωσης. Προβάλλεται καί φωτογραφεῖται, ὡς δημόσιο πρόσωπο τοῦ περιθωρίου. Ὡς παρητημένος τῆς ἐπίμοχθης καί θυσιαστικῆς ἐπισκοπικῆς δεοντολογίας. Καί ὡς βοηθητικός ἀκόλουθος τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Καταθέτει, ταπεινά, τά «ναί» του στίς τράπεζες τῶν κομματικῶν συμφερόντων. Καί ἀποσύρεται, περίτρομος, ὅταν ἀνακύπτουν περιστάσεις καί προβληματισμοί, πού χτυποῦν προσκλητήριο στήν τόλμη καί στήν αὐτοθυσία.

Δέ θά ἐπιστρέψω στή λεπτομερή, ἐρευνητική φυλλομέτρηση τῆς δίχρονης ἐπικάλυψης τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου μέ τό μανδύα τοῦ Ἱερώνυμου. Ἀρκετές φορές ἔχω ἐπιχειρήσει νά ἐπισημάνω κάποιες ἀπό τίς μαῦρες τρύπες, μερικές ἀπό τίς ἀδέξιες γκάφες καί, ἐπιλεκτικά, ὀρισμένες ἀπό τίς ἀσύστολες παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἐντάσσονται στό βιογραφικό τοῦ σημερινοῦ προκαθήμενου. Μέ τοῦτο τό κείμενό μου θά ἐστιάσω τό φακό τῆς ἀνάλυσής μου στό μεῖζον θέμα τούτης τῆς περιόδου, πού ἐξελίσσεται καί διαγράφεται, ὡς σεισμός, ἀνατρεπτικός τοῦ Συνοδικοῦ διευθυντηρίου τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὡς τό Βατερλώ τοῦ ἡγεμόνα κ. Ἱερώνυμου.

Ποιό εἶναι αὐτό; Ἡ σκοτεινή καί ὑποπτη διαχείριση τῆς ὑπόθεσης Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Τό θέμα Μπεζενίτη ἔχει μακρότατη ἐξέλιξη. Εἶναι πληγή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού πυρορεῖ ἐπὶ σειρά ἐτῶν καί ἡ δυσσομία της ἀναστατώνει τίς συνειδήσεις.

Προσπερνῶ τίς πρῶτες ἐπισημάνσεις καί δημοσιοποιήσεις τῆς μεγάλης πληγῆς, ὅχι γιατί αὐτές δέν εἶναι φορτωμένες μέ τρανταχτά ντοκουμέντα, ἀλλά γιατί τά καυτά στοιχεῖα τους πνίγηκαν στά σκοτεινά ἐρμάρια τοῦ Συνοδικοῦ ἀρχείου.

Στίς 19-6-2006 τό Τριμελές Ἐφετεῖο ἀσχολήθηκε, σέ ἀνοικτή, δημόσια δίκη, μέ τόν τότε Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη καί τόν καταδίκασε, πρωτόδικα, σέ κάθειρξη 8 ἐτῶν. Ἐκεῖνος ἔκανε ἔφεση καί ἀφέθηκε ἐλεύθερος, μέ καταβολή ἐγγύησης ὕψους 30.000 Εὐρώ.

Ὁ Ἱερώνυμος, μέ τήν ἀνάρρηση του στήν προεδρική Συνοδική καθέδρα, παρέλαβε, πρὸς διαχείριση, ἀποσαφήνιση καί ἐπίλυση, τόν ὀγκώδη φάκελλο καί, ταυτόχρονα, ἔγινε ἀποδέκτης καί τῆς παλλαϊκῆς ἀνησυχίας καί διαμαρτυρίας, πού δέν ἄφηνε περιθώρια γιά παρελκύνσεις καί γιά κρυφές μεθοδεύσεις. Εἴτε τό ἤθελε, εἴτε δέν τό ἤθελε, φορτίστηκε μέ τήν ὑποχρέωση νά κινηθεῖ ταχύτατα καί δυναμικά, γιά νά ἀποκαθάρει τό Ἱερῶτατο Θυσιαστήριο ἀπό τό μολυσμό καί νά ἡρεμήσει τίς συνειδήσεις τοῦ ἐπαναστατημένου ποιμνίου.

Τρεῖς μῆνες μετά τήν τελετή τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐνθρόνισης,

διαβάζουμε στο δελτίο ενημέρωσης της Διαρκούς Ίερας Συνόδου και πού έχει την ένδειξη, ότι δίνει πληροφόρηση για την πρώτη Συνεδρία της, του Μαΐου 2008, τούτη την επίσημανση:

«...Ε' Ύξ άφορμής τών πληροφοροκών σχετικά μέ τόν Σεβασμώτατο Μητροπολίτη πρ. Άττικής κ. Παντελεήμονα, ή Δ.Ι.Σ. έπανέλαβε ότι έξακολουθοϋν νά ίσχύουν όσα προβλέπει ό Καταστατικός Χάρτης της Έκκλησίας της Ελλάδος (Ν. 590/1977) και είδικά τό άρθρο 44 για τέτοιου είδους ζητήματα».

Κάνει έντύπωση και άφήνει κάποια έρωτηματικά ή γενική και άόριστη άναφορά στό άρθρο 44 του Καταστατικού Χάρτη και ή δήλωση, ότι έξακολουθοϋν νά ίσχύουν όσα προβλέπει «για τέτοιου είδους ζητήματα».

Γιά κατατόπιση τών άναγνωστών μου άποσαφηνίζω, ότι τό άρθρο αυτό όρίζει, ότι «τά παραπτώματα τών κληρικών και μοναχών τά σχετικά πρós τά καθήκοντα και τάς έπαγγελίας της όμολογίας αύτών, τά συνεπαγόμενα κανονικάς κυρώσεις, έκδικάζονται υπό τών έκκλησιαστικών δικαστηρίων».

Και στή συνέχεια όρίζει, ότι ίσαμε νά έκδοθεϊ ό νέος Νόμος, πού θά ρυθμίζει τή διαδικασία έκδίκασης τών υποθέσεων, έξακολουθεϊ νά ίσχύει ό παλιός Νόμος, ό 5383, πού έκδόθηκε τό 1932.

Ό όποιοσδήποτε άναγνώστης αύτης της ενημερωτικής πληροφο-

ρίας, θά περίμενε, κατά τή συνεδρία της έπόμενης μέρας, νά άνταποκριθεϊ ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος στή δέσμευση του Νόμου και νά δρομολογήσει όλες τίς διεργασίες, πού θά έφερναν, τό δικασμένο και καταδικασμένο πρωτόδικα άπό τό Έφετεϊο κακουργημάτων, Παντελεήμονα Μπεζενίτη στό έδώλιο του Συνοδικού Δικαστηρίου, για νά άπολογηθεϊ και για νά κριθεϊ αντίστοιχα.

Στήν έπίσπευση της διαδικασίας αύτης συνηγοροϋσε και προσανατόλιζε και τό άρθρο 143 του Νόμου 5383.

Έκεϊ διαβάζουμε: «Η Ίερά Σύνοδος λαβοϋσα γνώσιν είτε κατ' άκολουθίαν μηνύσεως είτε άλλως πως ότι Άρχιερέϋς υπέπεσεν είς παράπτωμα έπαγόμενον έκκλησιαστικήν ποινήν, έντέλλεται, εάν κρίνη, ότι συντρέχει περίπτωσης διώξεως, είς ένα τών Άρχιερέων, όπως προβή είς τάς άναγκαίās άνακρίσεις, μετά προηγούμενην πρόσκλησιν του κατηγορουμένου πρós παροχήν πληροφοροκών».

Τό πόσο έπιτακτική ήταν ή προώθηση τών άνακρίσεων άπό τήν Ίερά Σύνοδο, τό υποδηλώνει τό πρώτο μέρος του άρθρου, πού άναφέρεται όχι σέ τελική δίκη και καταδίκη του ίερωμένου, αλλά σέ άπλή πληροφορία (προφανώς άνεπιβεβαίωτη) «ότι Άρχιερέϋς υπέπεσεν είς παράπτωμα έπαγόμενον έκκλησιαστικήν ποινήν». Άν, μετά άπό άπλή ένδειξη παραπτώματος,

ή Σύνοδος υποχρεούται νά διερευνήσει ανακριτικά τήν υπόθεση καί νά τήν παραπέμψει στό Συνοδικό Δικαστήριο, πόσο δέσμιο ἦταν τό χρέος τῆς νά ζητήσει τό δικαστικό φάκελλο ἀπό τό Πρωτοβάθμιο Ποινικό Ἐφετεῖο, πού δίκασε, νά διατάξει πρόσθετες, ἐκκλησιαστικές ἀνακρίσεις καί νά δρομολογήσει τήν ἐκκλησιαστική, δικαστική διερεύνηση τῶν δεδομένων;

Αὕτη ἦταν ἡ μία ὄψη τοῦ διπτύχου, πού προσδιορίζει καί δεσμεύει τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, κατά τή διαχείριση τῶν σοβαρῶν παραπτωμάτων τῶν λειτουργῶν τῆς. Εἶναι ἡ πλευρά ἡ καθαρά νομική. Στήν ἄλλη ὄψη τοῦ διπτύχου καταχωρίζεται ἡ δεοντολογία, πού ἐπιβάλλεται ἀπό τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί ἀπό τή νηφάλια, τήν ἀντικειμενική, τήν «ἐν φόβῳ Θεοῦ» ἄσκηση τοῦ δικαστικοῦ λειτουργήματος ἀπό τοὺς φωτισμένους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἐπιταγή τῶν Ἱερῶν Κανόνων, κατά τή διαχείριση τῶν σοβαρῶν (θά ἔλεγα τῶν εἰδεχθῶν) παραπτωμάτων τοῦ ρασοφόρου Παντελεήμονα Μπεζενίτη, υποχρέωνε τόν Ἀρχιεπίσκοπο-πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, νά εἰσηγηθεῖ τήν παραπομπή τῶν πολλαπλῶν καταγγελιῶν στή θεσπισμένη Ἐκκλησιαστική Δικαιοσύνη, πού ἐρευνάει καί κρίνει τά παραπτώματα τῶν Ἀρχιερέων καί νά δρομολογήσει «ἐν

σπουδῇ» τίς ἀναγκαῖες ἀνακρίσεις καί τήν πρωτοβάθμια ἐκδίκαση.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος οὔτε σ' αὐτό τό χρέος τοῦ ἀνταποκρίθηκε. Μέ ὑποπτη ἐπιμονή, ἔμεινε στήν ἀδράνεια. Σά νά ἦταν μακρινός ἀκουστής τῆς «ἐν Ἑλλάδι» ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας. Ἡ σά νά ἦταν-τό ἐντελῶς ἀντίστροφο-φίλτατος συμπαραστάτης τοῦ ὑπόδικου ρασοφόρου καί τόν εἶχε διαλύσει ὁ τρόμος.

Ψυχρός καί οἶονεῖ κρυφίνους, ἀρκέστηκε στήν πληροφόρηση τοῦ λαϊκοῦ πληρώματος, ὅτι ὑπάρχει τό ἄρθρο 44 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη, πού θεσπίζει τά Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια καί πού ἀνανεώνει τήν ἰσχύ τοῦ Νόμου «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων» τοῦ 1932.

Πολλοί, ἀπό τοὺς ἀποδέκτες τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς κρυάδας, βασιάνισαν τό μυαλό τους, γιά νά ἀνακαλύψουν τά αἷτια τῆς μυστηριώδους ἀδράνειας. Γιατί ὁ κ. Ἱερώνυμος δέν ἐνοχλήθηκε ἀπό τόν πολυχρόνιο σκανδαλισμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί γιατί δέν ἔσπευσε νά ἀποκαταστήσει τήν εἰρήνην στήν Εὐχαριστιακή Κοινότητα. Γιατί δέν εὐθυγραμμίστηκε «ἐν σπουδῇ» στίς προσταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί γιατί δέν ἀντιμετώπισε, μέ τόν καυστήρα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, τήν πυορροοῦσα πληγή.

Τά ἐρωτήματα αὐτά παραπέμπουν σέ μυστήριο. Σέ βαθύ σκότος. Καί σέ διασυνδέσεις, πού δέν

άντέχουν στο φῶς καί στην ἐπεξεργασία. Κάποιοι τολμηροί καί κάποι-οι, πού εἶναι ὀπλισμένοι μέ τήν ἱκα-νότητα διείσδυσης στά μυστικά δια-βούλια τοῦ Συνοδικοῦ χώρου, ἀνοί-γουν τό στόμα τους καί «ἐξερεύ-γονται» πολλά καί διάφορα. Ἄλλοι μιλοῦν γιά στενές φιλίες καί κοινές διαδρομές. Ἄλλοι διαγράφουν στόν ὀρίζοντα τήν καταιγίδα τοῦ τρό-μου, πού μπορεῖ νά τήν προκαλέ-σει τό ἀπύλωτο στόμα τοῦ κατηγο-ρούμενου, μιά καί διακήρυξε, πῶς θά πάρει πολλούς στά τάρταρα. Καί ἄλλοι δημοσιοποιοῦν τή δική τους, σοφή ἢ ἐπιπόλαιη ἐρμηνεία.

Περίπου ἓνα σαραντάμερο με-τά τή δήλωση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅτι γιά τήν περίπτωση Μπεζενίτη ἐξακολουθοῦν νά ἰσχύ-ουν ὅσα προβλέπει ὁ Καταστατικός Χάρτης καί συγκεκριμένα στίς 20 Ἰουνίου τοῦ 2008, συζητεῖται ἡ ἔ-φεση τοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη στό πενταμελές Ἐφετεῖο. Καί, ὅστε-ρα ἀπό λιπαρή ἐξέταση τῶν στοι-χείων καί ἀγόρευση τῶν κατήγο-ρων καί τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ ὑπόδικου, συνεδριάζει τό Δικα-στήριο καί ἐκδίδει τήν ἀπόφασή του. Δέχεται τήν ἐνοχή τοῦ κατη-γορούμενου. Ἀλλά μειώνει τήν ποι-νή του ἀπό ὀκτώ, σέ ἕξι χρόνια κά-θειρξης.

Ἀμέσως μετά τή δημόσια ἐκ-φώνηση τῆς ἀπόφασης, ὁ Παντε-λεήμων ὁδηγεῖται στίς φυλακές τοῦ

Κορυδαλλοῦ, γιά νά ἐκτίσει ἐκεῖ τήν ποινή του. Οἱ συνήγοροί του, μέ παραγγελία τοῦ ἐντολέως τους, κα-ταθέτουν στόν Ἄρειο Πάγο αἴτηση γιά ἀναίρεση τῆς τελεσίδικης ἀπό-φασης τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφετείου. Μέ τήν αἴτηση αὕτη ἐγκαινιάζουν τό καινούργιο κεφάλαιο τῆς ὑπόθε-σης Μπεζενίτη καί δίνουν τήν ἀ-φορμή γιά νέα ἐκστρατεία χλευα-σμοῦ καί ἀπαξίωσης τῆς ἐκκλησια-στικῆς, Συνοδικῆς ἐξουσίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος καί οἱ Συνοδικοί συνεργοί καί συν-υπεύθυνοί του, παραδομένοι στη ραστώνη τῶν θερινῶν διακοπῶν, δέ δείχνουν νά ἀνησυχοῦν ἢ νά προ-βληματίζονται μέ τή δεύτερη, ἐντο-νώτερη δικαστική πρόκληση. Δέν ἀποφασίζουν νά μαζευτοῦν γύρω ἀπό τή Συνοδική τράπεζα, γιά νά προσμετρήσουν τό δικό τους χρέος καί γιά νά ἀνακοινώσουν, στό σκαν-δαλισμένο καί ἐπαναστατημένο λαό, τίς διεργασίες, πού ἔκριναν ἀπα-ραίτητο νά δρομολογήσουν. Ἔτσι, τήν ἐκρηκτική ἀπόφαση τοῦ Πεν-ταμελοῦς Ἐφετείου τή διαδέχεται ἡ ἀσύμβατη σιωπή τοῦ ἐκκλησιαστι-κοῦ χώρου. Σά νά μήν πῆραν εἶδη-ση, ὅτι κάποιος συνάδελφός τους (ἴσαμε κείνη τήν ὥρα) καταδικά-στηκε καί σύρθηκε στή φυλακή, ὄχι γιά τήν πιστότητά του στίς προδια-γραφές τοῦ ἀποστολικοῦ του δια-κονήματος, ἀλλά γιά κλοπή ἰδιαίτε-ρα μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ, πού ἀποτελεῖ πράξη ποινικά κολά-σιμη. Καί σά νά μήν ἄκουσαν τήν

όχλοβοή, πού ἔθαβε τό ἐπισκοπικό τους κύρος.

Ἡ προβληματική σιωπή καί ἡ ἀπαράδεκτη ἀδράνεια τοῦ Ἱερώνυμου καί τῶν στενῶν συνεργατῶν του, στοιχεῖα καί φάσεις τοῦ «ἐν σκότει» καί «ἐν ὑπόπτῳ διαπλοκῇ» βηματισμοῦ τοῦ σημερινοῦ προκαθήμενου, κορύφωσε τήν ἔνταση καί διεύρυνε τό χάσμα ἀνάμεσα στό προδομένο ποίμνιο καί στούς ποιμένες, πού μέ τίς ἀγοραῖες συμπεριφορές τους ἀθετοῦν ἀσύστολα τοὺς ὅρκους τους, παραβιάζουν τήν Ἱεροκανονική τάξη καί προδίδουν τήν ἀποστολή τους.

Τό μήνα Σεπτέμβριο ἀνανεώθηκε ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος. Ἐληξε ἡ θητεία τῶν παλιῶν καί ἤρθαν οἱ ἐπόμενοι. Αὐτοί βρῆκαν τό πακέτο τῶν ἀνομιῶν Μπεζενίτη ἀνοιχτό, ἀλλά ἀνεξερευνήτο, πάνω στό τραπέζι. Ἐρριξαν μιά φευγαλέα ματιά. Καί τό προσπέρασαν. Δέ βρῆκαν τήν τόλμη νά τό ἀνασκαλέψουν. Ὁ πρόεδρος, ὁ θεσμικά ἀρμόδιος νά συντάσσει τήν ἡμερήσια διάταξη καί νά ἐπιλέγει τά θέματα, πού ἐπείγουν, δέ θέλησε ἡ δέ θάρρεψε νά θέσει τό πρόβλημα πρὸς συζήτηση καί νά προτείνει τήν ἐνεργοποίηση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, γιά νά δικάσει τόν καταδικασμένο, μέ τελεσίδικη ἀπόφαση τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου, στενὸ τοῦ φίλου.

Οἱ ἐντὸς τοῦ Συνοδικοῦ κυ-

κλώματος σῶφρονες παρατηρητές καί τό ἐκτός τῆς Συνοδικῆς αὐλῆς ἀνήσυχο ποίμνιο ἀνακύκλωναν τά ἐρωτηματικά τους καί τήν ὀδύνη τους. Δέν ἔβρισκαν τή δύναμη νά φιμώσουν τίς ἀνησυχίες τους καί νά ἀμνηστεύσουν «τούς ποιοῦντας τήν ἀνομίαν» (Ματθ. ιγ' 41). Καί ὅλη αὐτή ἡ ἔνταση, ἡ ἀπογοήτευση καί ἡ ἐναγώνια κραυγή γινόταν δημοσίευμα, γινόταν μπλόγκ, γινόταν καυτὸς διάλογος ἢ ἀσταμάτητος ψίθυρος καί κυκλοφοροῦσε πρὸς κάθε κατεύθυνση. «Οἶκος κωφάλαλων» ἂν ἦταν τό Συνοδικό Μέγαρο, θά ἔπαιρναν εἴδηση οἱ τρόφιμοι καί θά σήμαιναν συναγερμό. Θά ξυπνοῦσαν οἱ συνειδήσεις τους καί θά δρομολογοῦσαν τίς ἀντιδράσεις.

Καθὼς ἀποδεικνύουν οἱ ἐξελίξεις, τό Συνοδικό διευθυντήριο ἦταν κάτι ἐπικινδυνότερο ἀπὸ «Οἶκος κωφάλαλων». Ἦταν ἄντρο κλειστῆς διαβούλευσης, πού μοναδικό στόχο εἶχε τήν ἐπικάλυψη καί τή δικαίωση τῶν ἐνόχων.

Στίς 13/1/2009 ὁ δημοσιογράφος Γεώργιος Παπαθανασόπουλος, γνώριμος καί πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, δημοσίευσε στήν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» μιά ἰδιότυπη ἀποψη:

«Υπάρχει μιά πληροφορία ὅτι τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον ἐπιδιώκεται νά συνεδριάσει πρὶν ἀνα-

κοινωθεῖ στην Ἱερὰ Σύνοδο ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου, γιατί ἂν αὐτὴ εἶναι καταδικαστική καὶ ἀμετάκλητη γιὰ τὸν κ. Παντελεήμονα, τότε εἶναι ὑποχρεωμένη, χωρὶς ἄλλη διαδικασία, νὰ τὸν καθαιρέσει καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὴν τάξη τῶν μοναχῶν.

Κατὰ τὴν ἴδια πληροφορία, ἐπιδιώκεται τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δικαστήριον νὰ τοῦ ἐπιβάλλει τὴν ἡπιότερη ποινὴ τῆς ἐκπτώσης, κάτι ποὺ τοῦ ἔχει ἤδη ἐπιβληθεῖ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, ὥστε ὅταν ἀνακοινωθεῖ ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἀνώτατου Δικαστηρίου, νὰ ἐπικαλεστεῖ τὸ δεδικασμένο καὶ νὰ μὴν ἐπανέλθει γιὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλλει τὴν ἐσχάτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, ποὺ εἶναι ἡ καθαίρεση.

Ἔτσι θὰ «τὸν ρίξει, κατὰ τὸ δυνατόν, «στὰ μαλακά» καὶ ὅταν ἀποφυλακιστεῖ θὰ μπορεῖ νὰ ἱεουργεῖ καὶ νὰ τελεῖ μυστήρια, μνημόσυνα, κηδεῖες κλπ.

Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ σενάριο αὐτὸ ἱεράρχες τὸ βλέπουν μὲ πολλὴ ἐπιφύλαξη, γιατί φοβοῦνται ὅτι ἂν ὑπερισχύσουν τὰ «φιλάδελφα» καὶ γεμάτα ἀπὸ «συντεχνιακὴ ἀλληλεγγύη» αἰσθήματα τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, αὐτὰ θὰ προκαλέσουν τὸ λαὸ καὶ θὰ χειροτερέψουν ἀκόμη περισσότερο τὴν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐπὶ πλέον πιστεύουν ὅτι μιὰ τέτοια ἀπόφαση θὰ ἐκπέσει στὰ κοσμικὰ δικαστήρια, κάτι ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐκτεθεῖ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο.

Στὶς 20 τοῦ Ἰανουαρίου, μέσα στοῦ θολοῦ κλίμα τῶν ἀμφιταλαντεύσεων καὶ τῶν δολοπλοκιῶν, ὁ Ἀρειος Πάγος, τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τῆς Χώρας, ἄνοιξε τὸ φάκελλο Μπεζενίτη καὶ μελέτησε προσεκτικὰ τὴν αἴτησή του, γιὰ ἀναίρεση τῆς ἀπόφασης τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφετείου. Τὶς αἰτιάσεις του δὲν τίς βρῆκε ἰσχυρές καὶ δὲν τίς ἀποδέχτηκε. Ὁ Ἀντεισαγγελέας κ. Γ. Χρυσός, σαφὴς καὶ κατηγορηματικός, ἀνέτρεψε ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά του καὶ πρότεινε τὴν ἀπόρριψη τοῦ αἰτήματός του.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπως ἦταν φυσικό, δέ δημοσιεύτηκε τὴν ἴδια μέρα. Οἱ προτάσεις ἔπρεπε νὰ συζητηθοῦν σὲ εἰδικὴ διάσκεψη τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ἀπόφαση νὰ καθαρογραφεῖ, νὰ ὑπογραφεῖ καί, μετὰ, νὰ περάσει στὴ δημοσιότητα.

Ἡ δημοσίευσή της ἔγινε κατὰ μὴνα Μάϊο. Ἔτσι, τὸ μεσοδιάστημα ἀξιοποιήθηκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑπόγεια διαβούλευση, γιὰ τὸ στήσιμο κάποιου «ἄλλοθι». Γιὰ τὴ σκηνοθεσίᾳ μιᾶς ἄλλης διαδικασίας, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ προβληθεῖ ὡς θεμελιωμένη στοὺς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἡ μόνη πρόσφορη, γιὰ τὴν ἐκτίμηση τῶν παραπτωμάτων τοῦ Μπεζενίτη.

Στὶς 9 Μαρτίου, δύο μῆνες πρὶν ἀνακοινωθεῖ ἡ ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου, ποὺ θὰ ἀναδείκνυε ἀμετάκλητη τὴν ἀπόφαση τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφετείου, συνεδρίασε,

κατ' έντολή του Άρχιεπισκόπου Ίερώνυμου, τό Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο, γιά νά «διεξέλθει» τό φάκελλο Μπεζενίτη καί νά άποφανθεΐ άν πρέπει νά προχωρήσει σέ έκδίκηση ή άν πρέπει νά απαπέμψει τήν όλη υπόθεση στο άρχείο. Καί τό θαύμα-τό διαβολικό θαύμα-ξινε. Τό Συνοδικό Δικαστήριο, μέ ψήφους έπτά, έναντι πέντε, έκρινε άνεπαρκή τό δικαστικό φάκελλο, τόν έσπρωξε στο άρχείο καί διακήρυξε έντελώς άθώο τόν καταδικασμένο από τρία Ποινικά Δικαστήρια ρασοφόρο.

Ό σάλος τύλιξε, τήν ίδια μέρα καί τό Συνοδικό Μέγαρο καί τούς δικαστές Μητροπολίτες. Δέ βρέθηκε ένας νά πει καλό λόγο καί νά δικαιώσει τούς έπτά έπιπόλαιους ή «φίλα προσκείμενους» δικαστές. Όλοι τούς τοποθέτησαν «πρό πέντε βημάτων» καί τούς χλεύαζαν.

Τήν επόμενη μέρα, ό Άρχιεπίσκοπος Ίερώνυμος αναγκάστηκε νά καλύψει τόν έαυτό του καί τούς συνενόχους του μέ μία πλαδαρή δήλωση.

Στό δελτίο πληροφοριών της Διαρκούς Ίερās Συνόδου, πού έκδόθηκε, διαβάζουμε, ότι ό Άρχιεπίσκοπος, «άφου έπεσήμανε ότι δέν μετέχκε κατά Νόμο, στη σύνθεση του Πρωτοβαθμίου δι' Άρχιερείς Συνοδικού Δικαστηρίου, τόνισε ότι ή άπόφαση άφορά μόνον σέ οίκονομικά ζητήματα πού έχουν ανακύψει μεταξύ του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Παντελεήμονος καί της

Ίερās Μονής Εύαγγελισμού της Θεοτόκου Νέας Μάκρης καί όχισέ άλλες κρίσιμες παραμέτρους του θέματος.

Στή συνέχεια ό Άρχιεπίσκοπος υπογράμμισε, μεταξύ άλλων τήν άκράδαντη πίστη του ότι ή υπόθεση θά έπρεπε νά παραπεμφθεΐ σέ δίκη, διότι έτσι μόνον θά δινόταν ή εύκαιρία, ή αλήθεια νά άποκαλυφθεΐ μέσα από δικαστικές διαδικασίες μέ μαρτυρικές καταθέσεις".

Τελειώνοντας, πρότεινε νά ζητηθεΐ άμεσα, καί έν όψει της άμετάκλητης άπόφασης του Άρείου Πάγου, ή συνδρομή είδημόνων καί εμπείρων έπιστημόνων γιά τήν ταχεία αντιμετώπιση του όλου θέματος, πού έχει ιδιαίτερη βαρύτητα γιά τήν μαρτυρία της Έκκλησίας στην κοινωνία.

Η έκδίκηση αυτή, (κυριολεκτικά διαδικασία μαϊμού) δέν άντεξε τό δημόσιο έλεγχο. Η κοινή γνώμη τήν περιφρόνησε καί τήν άγνόησε. Άκόμα καί οι ίδιοι οι Συνοδικοί, πού πήραν μέρος στο Συνοδικό φιάσκο, αναδιπλώθηκαν καί κρύφτηκαν. Ένας μάλιστα άπ' αυτούς, ό Μητροπολίτης Ίγνάτιος, αναγκάστηκε νά άναγνωρίσει τή δικαστική άνεπαρκεία του καί νά ζητήσει συγγνώμη γιά τήν άθωωτική ψήφο, πού άκριτα πρόσφερε στον Παντελεήμονα Μπεζενίτη.

Άπό κει καί πέρα, τό τιμόνι των διαβουλεύσεων καί των προγραμματισμών ξέφυγε από τά

Διωγμοί πρό τῶν πυλῶν;

Τό 1977, πρίν καταρρεύσει στή Ρωσία τό σοβιετικό καθεστώς, γεννήθηκε ὁ Εὐγένιος Ροντιόνωφ. Μπότερα καί γιαγιά φρόντισαν νά βαπτιστεῖ Ὁρθόδοξος Χριστιανός καί, στούς δύσκολους ἐκείνους καιρούς, τόν καθοδήγησαν στή βίωση μιᾶς ζωντανῆς πίστεως. Τό 1995, μετά τήν μεταπολίτευση, στρατεύτηκε καί τοποθετήθηκε στά σύνορα μέ τήν Τσετσενία, ὅπου ἀκόμα συνεχίζεται ὁ πόλεμος μεταξύ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ καί ἰσλαμιστῶν Τσετσένων ἀνταρτῶν. Ὁ Ροντιόνωφ αἰχμαλωτίστηκε καί οἱ ἀντάρτες ζητοῦσαν λύτρα ἀπό τήν οἰκογένειά του γιά νά τόν ἀφήσουν. Βλέποντας ὅτι φοροῦσε σταυρό προσπάθησαν μέ ἀπει-

λές νά τόν κάμψουν ψυχικά, νά πετάξει τό σταυρό, νά γίνει μουσουλμάνος καί νά ἐνταχθεῖ στίς τάξεις τους. Παρά τίς πιέσεις καί τά βασανιστήρια ἀρνήθηκε. Ὅταν δέ εἶδαν ὅτι ἡ οἰκογένεια δέν εἶχε νά τοῦς δώσει ὅσα ἤλπιζαν, τόν ἀποκεφάλισαν. Γιά νά πάρει ἡ μητέρα του τό λείψανο γιά ταφή στή Ρωσία, πούλησε τό σπίτι της καί πλήρωσε τοῦς δολοφόνους, οἱ ὅποιοι ξέθαψαν τό νεκρό σῶμα καί τῆς τό παρέδωσαν.

Στίς 20/11/2009, δολοφονήθηκε στή Μόσχα ὁ ἱερέας π. Δανιήλ Συσόγιεφ, πατέρας τριῶν ἀνήλικων παιδιῶν. Ἡ εἶδηση γιά τή δολοφονία προκάλεσε αἴσθηση. Γνωστός ὁ π. Δανιήλ

χέρια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου. Ὁ λόγος του κατάντησε ψελισμός ἀσύμβατος μέ τή σοβαρότητα καί τήν τραχύτητα τῶν γεγονότων. Καί οἱ σχεδιασμοί του ἀπρόσφοροι γιά τή διαλεύκανση καί τήν ἐπίλυση τῶν ἐμπλοκῶν.

Ὅλα ἀφέθηκαν στά ρεύματα τῆς κάθε μέρας. Καί τό ἀποτέλεσμα ἦρθε μόνο του. Ἀπλώθηκε πηχτό σκοτάδι πάνω ἀπό τό κέντρο δια-

βούλευσης τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί τό τσουνάμι τοῦ ἀφανισμοῦ διακινήθηκε ἴσαμε τό Βόσπορο καί ἔπνιξε τά ὀράματα καί τίς φιλοδοξίες τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου.

Αὐτή τήν τραγική φάση θά τήν ἱστορήσουμε στό ἐπόμενο φύλλο τοῦ δελτίου μας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ὡς ἀξιόλογος θεολόγος, εἶχε ἀναπύξει δράση ἱεροποστολική. Με πειστικό τρόπο πρόβαλλε τὴν πίστη σέ μουσουλμάνους καί νέο-παγανιστές. Τὸν τελευταῖο καιρό ὑπῆρξε δέκτης ἀπειλῶν κατὰ τῆς ζωῆς του. Ὁ δολοφόνος, πού δέν ἔχει μέχρι τώρα ἐντοπιστεῖ, ἀναζητεῖται μέσα σέ χώρους ἐξτρεμιστῶν, ἰσλαμιστῶν ἢ νέο-παγανιστῶν.

Διωγμοί δέν συμβαίνουν μόνο ἐντός Ὁρθοδοξίας. Πρὸ ἐτῶν ἰσλαμιστές εἶχαν δολοφονήσει προτεστάντη σιὸν Πόντο τῆς Τουρκίας γιατί διέδιδε τὴν Ἀγία Γραφή. Πολλὰ ρεπορτάζ δέ τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἀναφέρουν διώξεις Κοπτῶν Χριστιανῶν ἀπὸ ἰσλαμιστές. Τὰ τελευταῖα χρόνια μαχητικές ὁργανώσεις δροῦν στό Καῖρο καί στὴν Ἄνω Αἴγυπτο, περιοχές μέ πυκνὸ πληθυσμὸ Κοπτῶν. Μὲ ἐνοπλὴ βία καί δολοφονίες θέλουν νά ἐγκαθιδρῦσουν στή χώρα κυβέρνηση βασισμένη στούς νόμους τοῦ Ἰσλάμ. Ἀνάλογα περιστατικά ὁργανωμένων διωγμῶν κατὰ Χριστιανῶν ἀναφέρονται καί στὴν Ἰνδονησία, καθὼς καί στίς Ἰνδίες ἀπὸ ἰνδουϊστές.

Ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς Χριστιανούς τῆς «ἀνεξίθρησκης» Δύσεως παρουσιάζουν οἱ διωγμοί Χριστιανῶν στό Ἰράκ τῆς μετασαντὰμ ἐποχῆς, ὅταν οἱ δυνάμεις τοῦ ΝΑΤΟ κυριάρχησαν. Οἱ Χριστιανοί αὐτοί, κατὰ τὸ πλεῖστο νεστοριανοί, κατόρθωσαν νά διατηρήσουν τὴν πίστη τῶν προγόνων τους

μέσα ἀπὸ ποικίλους διωγμούς πολλῶν αἰώνων. Στό καθεστὼς τοῦ Σαντάμ Χουσεῖν εἶχαν σχετικὴ εἰρήνη. Ὁ στυγερός αὐτός καί αἰμοχαρὴς δικτάτορας ἀκολουθοῦσε τίς ἀρχές τοῦ κόμματος Μπάαθ, πού ἔχει ἔντονες ἐθνικομαρξιστικές καταβολές. Συνέπεια αὐτοῦ ἦταν ὅτι ὁ Σαντάμ Χουσεῖν, ὁ ἴδιος μουσουλμάνος, δέν εὐνοοῦσε θεοκρατικές τάσεις στὴν ἐπικράτειά του. Χρησιμοποιοῦσε ἀκόμα καί Χριστιανούς ὡς ὑπουργούς. Οἱ ἀκραῖοι ἰσλαμιστές δέν ἔβρισκαν ἐλεύθερο τό ἔδαφος νά δράσουν. Τό βρήκαν ὅμως ὅταν οἱ Δυτικές δυνάμεις ἀνέτρεψαν τὸ δικτάτορα. Εἰδήσεις, πού εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας τότε, ἀνέφεραν ὅτι οἱ Ἀμερικάνοι καί οἱ σύμμαχοί τους ἐπ' οὐδενί ἤθελαν νά φανεῖ ὅτι διεξάγουν «θρησκευτικὸ» πόλεμο κατὰ τοῦ Ἰσλάμ. Ἔτσι ἄφησαν ἐλεύθερο τὸ πεδίο στούς ποικίλους ἰσλαμιστές νά ξεσπάσουν σέ ἄγριο κυνηγητὸ τῶν «ἀπίστων». Κατὰ κύριο λόγο τῶν Χριστιανῶν. Αὐτοί, ἂν δέν ἤθελαν νά ἐξισλαμιστοῦν, ἔπρεπε νά ἐπιλέξουν εἴτε νά ἀποφεύγουν κάθε πράξη ἢ σημεῖο ἐνδεικτικὸ τῆς πίστεώς τους σάν κρυπτοχριστιανοί, εἴτε τὸ μαρτύριο. Ἄλλη ἐπιλογὴ δέν εἶχαν.

Δέν γνωρίζουμε ἂν καί σέ τί βαθμὸ οἱ συνειδητοὶ Χριστιανοί τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, πού ἀποτελοῦν ἤδη μειονότητες, λάβουν πείρα μαρτυρίου αἵματος σέ κάποιο προσεχές ἢ ἀπότερο μέλλον. Ὁ Θεὸς οἶδεν. Ἐκεῖνο

ὅμως, πού εἶναι βέβαιο, εἶναι ὅτι τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως δέν εἶναι μακρά. Πολλές εὐαίσθητες πιστές συνειδήσεις τό νοιώθουν ἤδη παρόν. Καί δέν ἐννοοῦν τόν συνήθη πόλεμο, πού πάντοτε εἶχε ἡ Ἐκκλησία καί θά ἔχει μέσα στόν πεπτωκότα κόσμο. Ἐννοοῦν τόν ἔντεχνα σχεδιασμένο ἀποχριστιανισμό τοῦ κόσμου, πού διεξάγεται ἀπό τίς πάλαι ποτέ χριστιανικές ἡγεσίες τῆς Δύσεως. Σάν τούς ΝΑΤΟϊκοὺς νικητές τοῦ πολέμου τοῦ Ἰράκ, οἱ δυτικές ἡγεσίες σύρονται ἀπό μειονοτικές ὁμάδες πιέσεως, πού ἐπιδιώκουν νά περιθωριοποιήσουν τήν εὐαγγελική διδασκαλία καί ζωή.

Τά θεμέλια τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, οἱ ἀπόλυτες ἀξίες τοῦ Χριστιανισμοῦ, σχετικοποιοῦνται καί ἀπαξιώνονται σάν παλιά μουσειακά εἶδη. Ἡ ἀπόλυτη ἀρχή, πού διέπει ὅλο καί περισσότερο τήν κοινωνική ζωή εἶναι τό «πολιτικῶς ὀρθό». Ἡ ἀρχή αὐτή ἀναγνωρίζει ὡς ἀξία μόνον ὅ,τι νομιμοποιοῦν εὐκαιριακές κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες. Δηλαδή, θεσπίζεται διά νόμων κάθε τί, πού ἀφοῦ ἐπίμονα διαχυθεῖ στό λαό ἀπό τήν καθαρτική τῶν ἐγκεφάλων προπαγάνδα, προβάλλεται, χωρίς τεκμηρίωση, ὅτι συγκεντρώνει ὑπέρ αὐτοῦ τήν εὐρεία συναίνεση τοῦ «κυρίαρχου» λαοῦ, ἀνεξάρτητα τοῦ ἂν συγκρούεται ἢ ὄχι πρός τό εὐαγγελικό ἥθος. Ἀντίθετα, θά λέγαμε, στή «νέα ἐποχή» μας ἡ σύγκρουση πρός τό Εὐαγγέλιο ἔχει φτάσει νά

ἀποτελεῖ ἀδιάσειστο τεκμήριο «ὀρθότητας»! Αὐτό ἔχουν ἐπιβάλλει ποικίλες μειονότητες, πού φωνασκώντας διεκδικοῦν τήν προάσπιση τῆς ἀσυδοσίας ὡς «προσωπικοῦ δεδομένου». Ἡ μόνη μειονότητα, πού δέν μπορεῖ νά ἔχει δικαιώματα εἶναι ἐκείνη τῶν συνειδητῶν Χριστιανῶν! Ὅχι ὅτι ὁ Χριστιανός ἐμποδίζεται, (γιά τήν ὥρα), νά πιστεῦει καί νά ζεῖ κατά τίς εὐαγγελικές ἀρχές, ἀλλά δέν πρέπει νά τίς διακηρύττει γιατί, μέ βάση τό νόμο, κάποιοι τίς θεωροῦν προσβλητικές γιά τήν προσωπικότητά τους. Μέ ἄλλα λόγια, περνᾷ τήν κόκκινη γραμμή τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας» καί, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, κινεῖται σέ καθεστῶς παρανομίας, μέ ὅ,τι αὐτό μπορεῖ νά συνεπάγεται.

Ἄς γίνουμε πιά σαφεῖς μέ ἓνα παράδειγμα. Διεθνεῖς ὀργανισμοί,

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ὅπως π.χ. ὁ ΟΗΕ, προωθοῦν πρὸς τὰ κράτη μέλη τους ὁδηγίες πῶς νά κάνουν τοὺς λαοὺς νά δεχθοῦν ὅτι δέν ὑπάρχουν ἠθικοὶ φραγμοὶ στὴ σεξουαλική ἔκφραση. Κάθε ἔκφραση τοῦ σέξ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς πράξεως, τὸ φύλο, τὴν ὠριμότητα, ἢ τὴν προσωπική σχέση αὐτῶν, πού συμμετέχουν, ἀποτελεῖ δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου, κατοχυρωμένο μέ νόμο. Μόνοι περιορισμοί, πού ἐπιβάλλονται, εἶναι οἱ κανόνες προστασίας ἔναντι μολύνσεων ἀπὸ ἀσθένειες σεξουαλικῶς μεταδιδόμενες καί ἀποφυγῆς ἀνεπιθύμητων συνεπειῶν. Ἡ σεξουαλική ἐνημέρωση προτείνεται νά ἀρχίζει ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο, νά μὴν ἐπαφίεται δέ στοὺς γονεῖς, καί προπαντὸς σέ κληρικούς. Αὐτοί, ὡς φορεῖς συντηρητικῶν ἀρχῶν, εἶναι ἐπικίνδυνοι γιὰ τὸν στραγγαλισμὸ «προσωπικῶν δεδομένων». Καταλληλότεροι εἶναι ἐντεταλμένοι «εἰδικοί» ἐκπαιδευτές.

Μετά ἀπὸ αὐτά, πῶς κάποιος κληρικός ἢ λαϊκός νά προβάλλει τὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλία γιὰ τὴ χειραγώγηση τοῦ σεξ μέσα στὰ πλαίσια τῆς εὐλογημένης συζυγίας δύο ἐτερόφυλων προσώπων καί νά μὴν κατη-

γορηθεῖ ὅτι περνᾷ τὰ ὅρια τῆς «πολιτικῆς ὀρθότητας»; Πῶς νά ἐκθέσει τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου γιὰ τὰ «πάθη ἀτιμίας», ὅτι δηλαδή, «αἱ τε θήλειαι μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, ὁμοίως τε καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι» (Ρωμ. α' 26-27), χωρὶς νά ξεσηκωθοῦν ὁμοφυλόφιλοι ζητώντας τὴν καταδίκη του ὡς ὕβριστῆ νόμιμων «προσωπικῶν δεδομένων» τους;

Εἶναι τραγικὸ ὅτι καί μέσα στὴν Ἐκκλησίαν κάποιοι ζητοῦν τὴν κάλυψη τοῦ νόμου ὥστε οἱ ὁμοφυλοφιλικές συμπεριφορές ἱερωμένων νά προστατεύονται ἔναντι τῆς δημόσιας κριτικῆς ὡς «προσωπικά δεδομένα». Τό θέμα ἔχει ἀπασχολήσει κατ' ἐπανάληψη τίς στῆλες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ (τ. 195, 206). Ἐδῶ σημειώνουμε μόνον ὅτι οἱ «μειοψηφίες» τῶν συνειδητῶν Χριστιανῶν μπορεῖ νά διωχθοῦν ἀκόμα καί μέσα στὴν Ἐκκλησίαν τους μέ τὴν κατηγορία τῆς παραβάσεως τῆς ἀρχῆς τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ»!

Ἐ. Χ. Οἰκονομάκος

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: **el-pliroforisi.gr**

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: **spora.gr**